

BLÅSARE, m. 3. 1) (föga brukl.) En, som blåser. Nyttjas mest i sammansättningar, t. ex. Glasblåsare, Klarinettblåsare. — 2) (nat. hist.) Se *Pottfisk*.

BLÅSARTAD, a. 2. Som till beskaffenhet liknar en blåsa.

BLÅSBELG, m. 2. Verktyg, hvarmedelst en stark luftstråle drifves emot eld, för att öka lågan. Består vanligtvis af två träbottnar, en öfre och en undre, af hvilka den sednare är fast, båda lufttätt förenade genom läder, som utgör sidorna, så att den öfre bottnen kan tryckas ned emot den undre, och åter dragas upp, hvarvid luften inströmmar genom en ventil, men utpressas ånder vid sammantryckningen genom ett i ena ändan af maskinen anbragt rör, kalladt Belgpipa. [-bälg.]

BLÅSBELGSRÖR, n. 3. Se *Belgpipa*.

BLÅSBÄRARE, m. 3. (nat. hist.) Stråldjurslägte af Ordningen Blåssimmare. *Physophora hydrostatica*.

BLÅSBRÖST, n. 3. Se *Belgröst*.

BLÅSEBRÄCK, n. 3. (med.) Bräck, som har sitt säte i blåsan.

BLÅSEHALS, m. 2. (anat.) Den trångare delen af urinblåsan.

BLÅSESTEN, m. 2. (med.) Onaturlig, stenartad bildning i urinblåsan, hvilken genom stockning och retning ofta förorsakar en ganska svår och farlig sjukdom. Kallas stundom äfv. förkortadt endast: Sten.

BLÅSESTENSYRA, f. 1. (kem.) Se *Urinsyra*.

BLÅSFOT, m. 3. pl. — *fötter*. (nat. hist.) En liten insekt, hvars fötter sluta sig i små blåsor. i stället för klor. *Thrips physapus*.

BLÅSFÖRMIG, a. 2. (nat. hist.) Som har formen af en blåsa.

BLÅSGOM, m. 2. (bot.) Örtslägdet *Dracocephalum*.

BLÅSGUMP, m. 2. (nat. hist.) Insektslägte af Skalbaggarna, en tum lång med smal, tunn, mjuk kropp, baktill försedd med två spetsar. Uppehåller sig i gödsel och bits häftigt. *Staphylinus*.

BLÅSHJUL, n. 3. Hjul, som i smedjor sätter blåselbep i gång.

BLÅSIG, a. 2. (af verbet *Blåsa*) 1) a) Säges om orter, ställen, som ligga mycket öppna för blåsten. *Bo på ett b-t ställe. På slätter är det alltid mycket b-t.* — b) Säges om trakter, isynnerhet farvatten, der det blåser mer än vanligtvis på andra trakter. *I trakten af Cap Horn är hafvet ganska b-t. Ute i skärgården är det mera b-t, än längre inåt landet.* — 2) Brukas i fråga om tid, då det blåser mycket. *B. årstid. Det har varit ett b-t år. B. väderlek.* — *Syn. Stormig.*

BLÅSIG, a. 2. (af substantivet *Blåsa*) Full med blåsor (bem. 1 o. 2). *B-t glas. B-t skinn inuti händerna.* — *Syn. Blåddrig, Blemmig.* — *Blåsig het, f. 3.*

BLÅSINSTRUMENT, blå'sinnstrumä'nnt, n. 3. o. 3. Musikaliskt verktyg, så inrättadt, att, då luft medelst munnen hastigt inströmmar genom dess trånga öppning, den inom instrumentet befintliga luftkolonnen efter längden försättes i en dallrande rörelse och sålunda gifver ljud. Sådana äro t. ex. flöjt, klarinett, valdthorn, fagott, trumpet, basun, m. fl.

BLÅSIPPA, f. 1. Ört och blomma af Sippslägdet och Ranunkelfamiljen. *Anemone hepatica*.

BLÅSJUKA, f. 1. Se *Blåсот*.

BLÅSKIMMEL, m. 2. pl. — *skimlar*. Häst af en färg, blandad emellan hvitt och gråblått eller svartblått.

BLÅSKLACKA, f. 1. Se *Sothöna*.

BLÅSKÄCK, m. 2. Häst af ljus färg med gråblå fläckar.

BLÅSKÄGG, n. 3. 1) (pop. o. fam.) Person med blåaktig skäggbotten. — 2) *Riddar Blåskägg*, en uti en gammal fransk saga omtalad riddare Raoul, som hade mördat flera hustrur, men slutligen blef öfverraskad och dödad, då han äfven ville mörda den, med hvilken han sist blifvit gift.

BLÅSLOK, m. 2. (bot.) Gräsart af Slokslägdet. *Melica cærulea*.

BLÅSMASKIN, blå'smaschi'n, m. 3. 1) (i allmänhet) Hvarje maskin, hvarigenom för något visst gifvet ändamål en stark luftström frambringas. — 2) Maskin, hvarigenom blåser frambringas för ugnar och härdar, såsom vid masugnar, stångjärnsbruk, o. s. v.

BLÅSMOSSA, f. 1. (bot.) Ett slags färglaf. *Lichen ventosus*.

BLÅSNING, f. 2. 1) Handlingen, då man blåser. — 2) (bergv.) a) Smältning af malm i masugnen. — b) Den tid, hvarunder smältningen i en masugn oafbrutet, natt och dag, fortfar, ifrån tändningen till afblåsningen. — 3) (jäg.) Det låte, som orren har, då han leker.

BLÅSOT, m. 3. sing. (med.) Ett slags barnsjukdom, hvars hufvudsakligaste kännetecken är, att huden öfver hela kroppen är blåaktig, isynnerhet på läppar, ögonlock, öron, fingrar, o. s. v.

BLÅSPIPA, f. 1. Röret på en blåselbel eller pust.

BLÅSPLÅSTER, n. 3. Plåster, som lägges på huden, då man vill uppdraga blåsor. *Emplastrum vesicatorium*.

BLÅSPRÄCKLIG, a. 2. Liksom öfverstänt af små blåa fläckar, omväxlande med fläckar af annan färg. — *Blåspräcklighet, f. 3.*

BLÅSPRÄNGD, a. 2. Isprängd med blåa fläckar, liknande qvaster eller flammor. — *Blåsprängdhet, f. 3.*

BLÅSRANUNKEL, m. 3. pl. — *nunkler*. Ört af Ranunkelfamiljen, med små gula blommor, och så skarp, att den drager upp blåsor på huden. *Ranunculus sceleratus*.

BLÅSRUM, n. 3. (geol.) Benämning på större eller mindre, nästan runda eller platträckta, på längden utdragna hål inuti vulkaniska bergarter, danade genom uppstigna ångor och gaser.

BLÅSRÖR, n. 3. 1) Kemiskt verktyg, hvarmed lågan på en lampa eller ett ljus kan uppdrifvas till högsta värmegrad, så att den kan smälta små korn af metall eller mineral, som ut-sätts för dess verkan. Användes isynnerhet till malmers probering. — 2) Verktyg i glasblåseriet, bestående af ett 3 till 5 fot långt rör af jern, i nedra ändan försedd med en utblåst knapp, och i öfra ändan öfverdraget med trä, på det att arbetaren må kunna hålla det heta röret i handen.

BLÅSSIMMARE, m. 3. (nat. hist.) Benämning på de stråldjur af Hafsnässlorans klass, som hafva en eller flera blåsor, fyllda med luft, medelst hvilka de hålla sig uppe på vattnet.

BLÅSSKÅL, m. 2. (nat. hist.) En 4 alnar lång art af Skållslägdet, med en stor blåsa i pannan, hvilken kan skjutas ned öfver ögonen. *Cystophora leonina*.

BLÅSSNÄCKA, f. 1. Ett slägte af snäckdjuren. *Bulla*.

BLÅSSTÅL, n. 3. Oräckt brännstål.

BLÅST, m. 3. sing. Luftens häftiga strömande åt ett visst håll. Är svagare än Storm,